

handling i Folkethinget, findes i Tillæg C Sp. 855 ff.; dets 3die Behandling i Landstinget i dettes Tidende Sp. 1491 ff.; den af Udvalget afgivne Erklæring i Tillæg B). Til de af Udvalget stillede, i Sammes Erklæring optagne Forslag var der fremkommet følgende Underændringsforslag:

1) ad 3. (§ 5).

S 8de, 9de og 10de Linie udgaar følgende: „som i første Tilfælde, sidste Tilfælde“, og i 11te Linie forandres: „foran“, erlægges“ til: „og“.

2) ad 7. (§ 10).

S 4de Linie udgaa Ordene: „Mønstringsbestyreren, sibeordnet“.

De stillede Ændringsforslag og Underændringsforslag fattes under Forhandling.

Ordføreren (M. L. M. a. n.): Som det vil ses, er dette Lovforslag vendt tilbage til Landstinget i en Skikkelse, der er meget forskjellig fra den, hvortil det forlod dette Thing. Det er i Grunden blevet til et helt nyt Lovforslag, og det har som Folge deraf ikke været ganske let for Udvalget med den korte Frist, som var givet, at afgive en Erklæring over dette Forslag, ligesom vi ogsaa have følt det Mislige i, at dette Lovforslag, som i Grunden er et Forslag til en hel ny Lov, skulde bringes til Afgjørelse her i Thinget ved en eneste Behandling. Smidertid have vi dog ikke villet, at Sagen skulde hvile paa os, og vi have derfor søgt, saa godt som Omstændighederne tillode det, at opstille de Forandringer, som vi formene, at vi i ethvert Fald maa fastholde for dette Things Bedkommende. De Forandringer, som ere foregaaede ved Lovforslaget i Folkethinget, angaa, saavidt jeg kan skjønne, væsentlig to Hovedpunkter. For det Første gaar Folkethingets Lovforslag ud paa at sammensmelte Mønstringsbestyrerens og Vaterskoutens Bestilling og Forretninger paa een Haand, saaledes at det — naar der afses fra den midlertidige Foranstaltning for Kjøbenhavns Bedkommende — herefter skal være Regel, at Mønstringsbestyreren skal udføre de samtlige

Forretninger. Herfra gjøres der kun som sagt en Undtagelse for Kjøbenhavns Bedkommende, og dette er endda blot midlertidigt. Dernæst gaar Lovforslaget ud paa at affasse den hidtil bestaaende Rejseregulering, hvorefter der skal affattes en særskilt skriftlig Forhyringskontrakt, saasnart Rejsen gaar til Udlandet, og Skibet er mere end 16 Kommereelester drægtigt, idet Udcastet istedet derfor opstiller den Regel, at de fornødne kontraktmæssige Bestemmelser skulle indføres paa Skibsbemandingslisten, hvorpaa denne skal undertegnes af Mandskabet. Disse Hovedpunkter har Udvalget fundet, at der i det Hele taget ikke kunde være nogen Betænkelse ved at gaa ind paa. At Forretningerne bringes paa een Haand, vil maasse kunne medføre nogen Simplifikation i den hele Forretningsgang, og naar der kun drages Omkostning for, at Mønstringsbestyreren i de større Stæder, hvor Forretningerne i det Hele have Mere at betyde, har det fornødne Kendskab til Søfartsforholdene, saa skjønnes der ikke egentlig at kunne være Noget til Hinder for denne Sammenblanding. En søkynndig Mand, der er istand til fyldestgjørende at udføre det, som jeg med eet Ord vil kalde Vaterskoutforretningerne, vil jo i Reglen ikke paa Grund af sin Søkyndighed være uduelig til at bestyre Mønstringsforretningerne; han vil meget vel ogsaa kunne udføre dem, og der vil som sagt derved maasse kunne opnaas en Simplifikation i hele Forretningsgangen, hvorved det vil kunne undgaaes, at der bliver saamange Dokumenter at udstede og saamange Blanketter at udfylde, som der nu er ved enhver Mønstring. Den anden Forandring, at man affasser Forpligtelsen til at oprette en særskilt Forhyringskontrakt, finde vi heller ikke nogen egentlig Betænkelse ved. Fra det retlige Synspunkt maa det jo siges, at Skibsbemandingslisten, naar man i den indfører alle de Bestemmelser, som ere aftalte mellem Skipperen og Folkene, og den tillige underskrives af Folkene, jo i

Rettelser.

Sp. 3244, Lin. 11: „1871“ læs: „1872“.
— — — 13: „1872“, læs: „1873“.